

ИВАНЧО И МАЛКОТО ПАТЕНЦЕ

Единъ старецъ седѣше край едно блато съ вждица въ ржка и ловѣше риба. Блатото бѣ обраснало съ гжста зелена трѣстика. Между нея се криеха рибкитѣ. Криеха се, но не се ловѣха на вждицата.

Старецътъ се ядосваше и бѣбрѣше:

— Лукави рибки, само червейтѣ изядатъ, а не се закачатъ. Чакайте, азъ и друго знамъ!

Рибарътъ извади отъ торбичката си малко царевиченъ хлѣбъ, намачка на топчица едно кжсче, закачи го на вждицата и хвърли между трѣстикитѣ.

Отведнажъ нѣщо задърпа конеца. Развълнува се душата на рибаря и той потегли пржкката.

Но що да види? Намѣсто рибка, на вждицата бѣше се закачило едно диво патенце. То заплющѣ съ крилца, записка и се замжчи да се освободи, но вждицата здраво бѣ го закачила за човката.

Старецътъ го изтегли накрая, откачи го внимателно отъ острата кукичка, хвана го за крачката и почна да го милва и да му говори:

— Ой на дѣда хубавичкото! Шаранъ търсихъ, пате уловихъ. Патенце като патенце, и отъ него става яхнийка...

Патенцето, уплашено, цѣло треперѣше и току се примоли съ човѣшки гласъ:

— Моля ти се, дѣдо, пусти ме! Имамъ братче неопитно, сирачета сме, майка ми ловци убиха. Какво ще прави самичко моето мило братче?

— Не, патенце, не, миличко, не пиши, не плачи, нѣма да те пустна! Азъ имамъ малко внуце — Иванчо се вика, при него ще те заведе, той ще ти бжде братче и по-хубаво, и по-вѣрно, — рече рибарътъ.

— Иванчо знае ли да плава?

— Не знае.

— Знае ли да хвърка?